

A keresztény élet titka a kereszt hordozása

Radu Gavriluț

Elhangzott: Margitta, 2016. március 30.

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

Ezékiel 47,1-10: „Azután visszavezetett engem a ház bejáratához, és íme, víz jött ki a ház küszöbe alól, kelet felől, mert a ház eleje kelet felé néz, és a víz aláfolyt a ház jobb oldala mellett, az oltártól délre. Azután kivitt engem az északi kapun keresztül, és végigvitt a kívül levő úton a külső kapuhoz, amely keletre néz. És íme, a víz ott tört elő a kapu jobb oldala alól. Akkor kelet felé ment az a férfi, mérőzsinórral a kezében, lemért ezerkönyöknyit, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. Majd ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz pedig térdig ért. Azután ismét lemért ezret, és átvezetett engem, és a víz derékig ért. Azután lemért még ezret, s folyóvá lett: olyan volt, hogy nem lehetett átkelni rajta. Olyan magas volt a víz, hogy úszni kellett benne, mint egy folyóban, amelyen nem lehet átgázolni.

Ekkor azt mondta nekem: Láttad-e, embernek fia? Azután visszavezetett a folyó partján. És amikor visszatértem, íme a folyó partján igen sok fa volt mindkét oldalon. Azt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé folyik, lefelé tart a síkságon, és a tengerbe jut, és amikor a tengerbe ömlik, meggyógyul tőle a víz. Ahová csak eljut ez a folyó, élni fog ott minden élőlény, amely mozog. Nagy bőségben lesznek ott halak, mert ahová csak eljut ez a víz, meggyógyul a víz. Élni fog ott minden, ahová csak eljut ez a folyó. Halászok állnak majd ott, és Éngeditől Én-Eglaimig varsák kivetőhelye lesz az. Sok különféle hal lesz benne bőséggel, olyanok, mint a nagy tenger halai.”

Itt azt mondja az ige, hogy a víz a templomból jött ki. A Bibliát olvasva kiderül, hogy mi a Szent Szellem temploma vagyunk. Az oltár helyéről jött ki a víz, és ahogy ez a férfi mért újabb ezer singet, a víz egyre nagyobb lett, végül mély folyóvá lett, és már nem lehetett átmenni rajta. Mi a Szent Szellem temploma vagyunk, és Krisztus élete bennünk van. Ez az élet, amely bennünk van, egyféleképpen szabadulhat ki: ha az énünk félre lesz téve. Ha az énünk nincs félretéve, akkor a szép szavaink, az erkölcsös magatartásunk mind hiábavalók. Mert ott van az énünk.

Beszélgettem a napokban egy fiatal testvérrel, akinek valami kellemetlenségei voltak valakivel, aki nem keresztény, és azt mondtam neki: Nekünk Krisztust kell bemutatnunk minden körülmények között. Azt értem ez alatt, hogy az énünket félre kell tenni, mert ha mi magunk nem vagyunk félretéve, akkor az emberek nem láthatják meg a bennünk levő életet. Elbeszélgettem ezzel a fiatal testvérrel. De amikor ismét találkozott azzal az illetővel, megint ugyanaz történt: mentegette magát, igazolta magát, és nem tudta az Úr kezébe letenni a dolgokat.

Most csak egy igehelyet említek, de ha megkeresitek az utalásokat, máshol is ott van a kereszt az igében. Máté 16,24-28: „Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét énért, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért? Mert eljön majd az Emberfia az ő Atyjának dicsőségében az ő angyalaival, és

akkor megfizet mindenkinek cselekedete szerint. Bizony mondom nektek, az itt állók között vannak némelyek, akik nem ízeleik meg a halált, míg meg nem látták eljönni az Emberfiát az ő országában.”

Itt azt olvassuk: „Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” Szeretnék néhány gyakorlati dolgot említeni, mit jelent hordozni a keresztet. Az egyik leggyakoribb, ami keresztényekkel történik, hogy félreértik őket. És mikor félreértenek, hajlamos vagy magyarázkodni. Magyarázkodsz, nem akarsz, hogy az embereknek rossz véleményük legyen rólad. De mikor magyarázkodni akarsz, akkor nem teszel egyebet, mint, hogy nem hordozod a keresztet. Tedd az Úr kezébe! Hagyd, hogy félreértsenek! Mert Ő hozza világosságra a te igazadat, de a maga idejében, nem amikor mi akarjuk. Megvan a lehetőséged, hogy igazold magad, hogy magyarázkodj? Ne tedd! Hagyd a dolgokat az Úr kezében.

A másik, ami nagyon gyakran megtörténik, hogy amikor valamilyen nehéz helyzetben vagyunk, áldás származik abból, ha a dolgok háttérében felismerjük az Úr kezét, és meglátjuk azt, hogy az események nem véletlenszerűen történnek. De ha harcolunk a körülményekkel, hogy megváltoztassuk azokat; ha próbálkozunk, hogy változtassunk a dolgok állásán; amikor pedig kellemetlenségek érnek, elégedetlenkedünk, zúgolódunk, és úgy érezzük, hogy becsapnak és megkárosítanak minket, ez azt jelenti, hogy nem hordozzuk a keresztet.

Van két nagyon érdekes dolog. Az egyik, hogy könnyen hálát tudunk adni az Úrnak a kegyelemért, amit kaptunk; a drága vértért, amely eltörölte a bűneinket; Krisztusért, a Megváltóért. Ha ezt tesszük, ez nem sokba kerül nekünk. De amikor olyan körülmények jönnek, amelyekre nem számítunk, ha elhúzódó nehéz helyzetek következnek be, és mi ezekben a helyzetekben teljes szívből azt tudjuk mondani: „Uram, elfogadom ezt a helyzetet a Te kezedből, elfogadom ezeket az életkörülményeket a Te kezedből!”, akkor, ha így jártunk el, meglátjuk, hogy valami történik velünk: az élet elkezd kiáradni belőlünk. De ha elégedetlenek leszünk azokkal a helyzetekkel, amelyeket az Úr megenged az életünkben, akkor azt látjuk, hogy nincs növekedés az életünkben. És az Úr úgy munkálkodik, hogy megvannak mindnyájunk számára azok a megmagyarázhatatlan helyzetek, amelyeket az Úr megenged. Nincs magyarázat. Miért engedted ezt meg? Azért, mert meg akar tanítani arra, hogy hálát adjunk Neki, és a hálaadásunk olyan legyen, mint az áldozat. Ez a fajta hálaadás tehát kerül valamibe, ezért árat kell fizetnünk. És így az Úr megdicsőül, és ez Őt megelégti.

Ha viszont nem így járunk el, akkor azt fogjuk látni, hogy bármilyen kellemetlenség jön az életünkben, minket minden lesújt, és mindig elégedetlenek leszünk azzal, ahogyan az Úr bánik velünk. Ha panaszkodunk másokra, és azt nézzük, hogy mások mit csinálnak, akkor nem hordozzuk a keresztet. Az Úr azt mondja, hogy ha valakinek panasa van a másokra, tehát van okunk, hogy valakire panaszkodjunk, akkor egy dolgot tehetünk: hogy megbocsátunk. Ha panaszkodunk másokra, akkor nem hordozzuk a keresztet. És aki nem hordozza a keresztet, az kicsi, gyenge ember marad.

Nemrégiben, amikor Hollandiában voltam, beszélgettem egy testvérral. Könnyes szemmel megölelt, nagyon kedves, barátságos volt, és hiszem, hogy valóban örült annak, hogy találkoztunk. Egy későbbi alkalommal megkértem őt, hogy látogasson meg egy bizonyos testvért. De amikor ennek a testvérnak a nevét kimondtam, láttam, hogy az arca elváltozik. Láttam, hogy háborog, és elkezdett felemlíteni bizonyos dolgokat. Mikor ezt láttam, azt gondoltam: Ennek az embernek meg kell tanulnia, mit jelent a kereszt. Lehetsz kedves, barátságos, lehet sok természetes jó tulajdonságod, de az éned nyomorúságos. Az énünk nyomorúságos. És ha nem tanulom meg azt, hogy a kereszt munkálkodik, és elfogadjak mindent; hogy megnyíljanak a szemeim, hogy lássak; hogy meglássam azt, hogy a dolgok háttérében ott van az Úr; ha ezt nem látom meg, akkor kicsi ember maradok. Egy olyan ember, aki

semmit nem tud.

Hogyan tud a bennünk levő élet kiáradni, és folyni mások felé? Hogyan áradhat ki, hogy gyógyulást hozzon? Ahol ez a víz folyt, minden meggyógyult, megjelent az élet, fák növekedtek, és gyümölcs termett. De ahhoz, hogy ez az élet megmutatkozzon, az egyetlen út az, hogy az Úr ezekben a ránk szabott helyzetekben, amelyeken keresztülvisz bennünket, elkezd mérni újabb ezer singet. Jön egy helyzet az életedben. Mit teszel? Elfogadod az Úr kezéből? Vagy hadakozol a helyzet ellen?

A kereszt nem népszerű dolog. Ott, Hollandiában voltam egy helyen, ahol valaki prédikált. Nem mondtam véleményt a dolgokról, hanem egy ottani testvér mondta ezt nekem: „Testvér, itt Hollandiában úgy van, hogy ha embereket akarsz megnyerni, akkor nem kell a keresztet és a bűnt emlegetni. De ahogy elkezded a keresztről beszélni, ahogy próbálsz szólni valakinek néhány szót, hogy helyreigazítsd, azonnal előbújik az én az ő utálatos formájában.” „Ha valaki nem veszi fel az ő keresztjét és nem jön Énutánam, nem lehet az Én tanítványom.” Járhatunk a gyülekezetbe, ameddig akarunk, tehetünk sok jó dolgot, de az egyetlen út, hogy előre haladjunk, és az élet kiáradjon belőlünk, és a körülöttünk levőket megérintse ez az élet, az, hogy megértsük, hogy hordoznunk kell a keresztet minden nap.

A kereszt hordozása az út, amely által felszabadul az élet, amely bennünk van. Ez az élet itt van mindnyájunkban. És ez nem úgy van, hogy akinek nagyobb a tudománya, abban nagyobb, több az élet. Nem. Az élet ott mutatkozik meg, ahol jelen van a halál. És ha a mindennapi dolgokban megtanuljuk, hogy lemondjunk az énünkről, megtanuljuk, hogy szeressük az ellenségeinket, megtanuljuk, hogy áldjuk azokat, akik minket átkoznak (nem is nagyon találkozunk ilyen megátalkodott emberrel, hogy valaki átkozódik); hogy áldjuk, hogy hangos szóval imádkozzunk: „Uram, áldd meg ezeket az embereket!” Ez az út. Hogy lemondjunk a vélekedéseinkről, meggyőződéseinkről, ez a kereszt hordozása. Ha azt mondd, „Az én elképzeléseim a legjobbak! Semmiképpen nem adom fel ezeket!”, az semmi másról nem szól, mint hogy az életedben az éned az, aki uralkodik.

Én úgy látom, hogy ezek nagyon gyakorlatias dolgok. Elkekerített, mikor ezzel a testvérral beszéltem, és láttam, hogy nem tudja elfogadni ezt. Nem tudta azt mondani: „Testvér, elfogadom ezeket a helyzeteket, félre akarom tenni az éneket, azt akarom, hogy az Úr láthatóvá váljék rajtam keresztül.” De addig, míg te nem vagy félreállítva, az Úr nem válik láthatóvá. Nem a mi szép szavaink mutatják meg Őt, hanem egyszerűen az élet, amely bennünk van.

Még egy dolgot említek. Olyan világosan láttam magam előtt, ahogy az Úr Jézus diadalmasan bevonult Jeruzsálembe egy számarcsikó hátán, amelyiken még senki sem ült. És egészen biztos, hogy erről a számról nincs többé említés sehol. Az Úr használta, bevonult diadalmasan Jeruzsálembe, és azután tovább semmit sem tudunk róla. És arra gondoltam, hogy azokba a helyzetekbe is, amelyekben mi élünk, az Úr diadalmasan be akar vonulni; de ahhoz, hogy Ő diadalmasan tudjon bevonulni ezekbe, szüksége van egy számarcsikóra. Nem könnyű egy olyan számarra felülni, amelyiken még senki sem ült, mert azonnal ledob magáról. De úgy gondolom, hogy az Úrnak célja van velünk azokban a helyzetekben, amelyeken keresztülvisz bennünket. Azt akarja, hogy mi legyünk az a számarcsikó, amelyik hordozza Őt, hogy a különböző élethelyzetekbe diadalmasan bevonulhasson. Itt nem nekünk kell előtérben lennünk, hogy „Lásd, milyen győzelmet adott nekem az Úr”. A győzelem az Úré, de Neki szüksége van egy számarcsikóra, aki Őt hordozza, hogy diadalmasan bevonulhasson Jeruzsálembe. De mi van, ha Ő nem rendelkezik ilyen emberekkel, akik ezt elfogadják?

Az Úr korlátok közé helyez, belevisz minket bizonyos helyzetekbe egy bizonyos céllal. Nem

azért teszi ezt, mert kedvét leli abban, hogy elkésérítsen bennünket, és tönkretegyen, hanem azért helyez oda, mert valamit el akar érni ezek által. Azt akarja, hogy mi legyünk az a teherhordozó, mint az a számárcsikó, aki hordozza az Urat, aki nem rázza le magáról, hanem elfogadja. De ha Ő így bánik velünk, akkor mi tiltakozunk. Nem akarjuk ezt, mert veszítünk, elveszítjük a személyiségünket, mindent. Az Úr mégis azt akarja, hogy mi ilyen számárcsikók legyünk. Győzedelmeskedni akar azokban a helyzetekben, amelyekben vagyunk, és ehhez mindig szüksége van ránk.

Érdekes ez a leírás, ahogy elküldte a tanítványokat, és azt mondta: „Menjete, kössétek el, és ha megkérdeznek, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége.” Eljön az idő, mikor az Úr használni akar minket is valamiképpen, ilyen értelemben. Sokszor találkoztam emberekkel, akik elégedetlenek voltak az összejövetelekkel, a testvérekkel, bárkivel, de ők nem voltak készek arra, hogy az Úr őket használja, és általuk vonuljon be diadalmasan arra a helyre. Ez nem a mi dolgunk. A mi dolgunk az, hogy elfogadjuk a helyzeteket, hogy a legkisebb dolgokban is megláthassuk az Úr kezét, elfogadjuk, és ezt tudjuk mondani: „Uram, elfogadom.” Amikor pedig az Úr megkapja azt, amit Ő el akart érni, meg vagyok győződve, hogy megszűnik a nyomás, megszűnnek a problémák – de addig, amíg egy csökönyös számár vagy, aki nem fogadod el ha megzaboláznak, Ő mindaddig folytatja. És ez kegyelem, hogy Ő folytatja, és foglalkozik velünk. Azt akarja, hogy olyan emberek legyünk, akik hordozzuk Őt a győzelemben.

A győzelem az Úré. A szabadítás az Úré. Tudnunk kell azt, ha egy bizonyos helyzetben van győzelem, ez azért van, mert ott jelen van az Úr. Azt kívánom, hogy ezeket a gyakorlati dolgokat tudjuk megérteni, és olyan emberek legyünk, akik elfogadják a kereszt munkáját, elfogadják, hogy ők jelentéktelenek, elfogadják, hogy saját magukat megtagadják, hogy felvegyék a keresztet minden nap. És ilyen módon az élet elkezd kiáradni. Nagyon szomorú az, testvérek, hogy azokon a helyeken, ahol mi vagyunk a mindennapokban, ott nagyon kevés meggyógyult ember van. Kevesen vannak, akiket megérintett az életünk. Mi azt szeretnénk, ha a szavaink érintenék meg őket, hogy evangelizáljunk, de mindezt meggátolja az, hogy az élet nem árad ki belőlünk.

A Máté 5-ből olvasok még egy igét. 11-12: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben, mert így háborgatták a prófétákat is, akik elöttetek voltak.”

Másként is lehet viszonyulni, megharagudhatunk, érezhetjük úgy, hogy üldöznek, sértve érezzük magunkat, és imádkozunk. De az Úr azt mondja: „örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben!” Ez a normális hozzáállás: örüljete és örvendezzete! Testvérek, a keresztény élet titka a kereszt hordozása. Ez a titok. Mert ha a keresztet nem hordozzuk, lesznek olyan helyzetek, mikor megjelenik bennünk az ellenszegülés, az elégedetlenség, a zúgolódás és mindenféle hasonló dolog. És mindez nem egyéb, minthogy szeretjük saját magunkat. Minél inkább megtanulunk veszíteni, annál többet nyerünk. Ha nem tanulunk meg veszíteni nem fogunk nyerni sem. Az Úr munkálkodik az életünkben, hogy a kereszthordozás valósággá legyen. Ámen.